

còn một chút mưa bay

NGUYỄN AN BÌNH

còn một chút
mưa bay

thơ

Copyright by @nguyenanbinh

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN
2013

**NGUYỄN AN BÌNH,
MỘT ĐỜI THƠ
CHƯA BAO GIỜ YÊN Ắ**

MANG VIÊN LONG

Tôi có dịp đọc thơ Nguyễn An Bình - bài đầu tiên (*Đêm Thánh*) được đăng trên tạp chí Văn Học năm 1974 của thế kỷ trước. Thuở ấy, các tạp chí, tuần báo văn học nghệ thuật rất ít, khoảng năm sáu tờ xuất bản tương đối thường xuyên, nhưng ổn định lâu dài thì chỉ có vài tờ thôi. Bên cạnh các tờ báo có tính chuyên nghiệp xuất bản từ Saigon ấy - cũng có vài tờ tạp chí được xuất bản từ các tỉnh thành, do nhiều nhóm anh em có tâm huyết thành lập, thường thì không đều và im lặng sau vài số báo (ngoại trừ tờ Ý Thức). Do vậy, nếu tính từ “mốc thời gian” Nguyễn An Bình xuất hiện trên các báo - là gần 40 năm! Khoảng thời gian này so với sự hữu

hạn đời người, cũng có thể nói rằng - gần hết một đời Nguyễn An Bình đã gắn bó với Thi ca...

Về sau, tôi cũng đã được biết thêm, cùng năm 1974 - Nguyễn An Bình đã góp mặt trên tạp chí Văn với bài thơ “*Yêu Người*”. Nếu tính cả các trang văn học nghệ thuật ở các báo hằng ngày - Nguyễn An Bình đã có mặt trên 10 tờ báo thuở ấy. Thời còn đi dạy học ở tỉnh lẻ - thị xã Tuy Hòa, ngoài giờ lên lớp, thời gian còn lại rất nhiều - dường như chỉ dành cho việc sáng tác và bằng hữu; nên tôi đã đọc được hầu hết các tờ báo VHNT với niềm say mê tuổi trẻ...

Thơ Nguyễn An Bình thời điểm ấy chưa tạo được ấn tượng sâu sắc ở tôi, vì anh ít “góp mặt” thường xuyên - nhưng, dầu chỉ vài lần được giới thiệu trên các tạp chí “thời danh” lúc ấy - cũng là một sự “nhìn nhận” đáng nhớ để bạn đọc quan tâm. Có dịp tìm hiểu thêm, tôi được biết Nguyễn An Bình đã có thơ xuất bản rất sớm (1970), khi anh vừa 16 tuổi. Tiếp theo, các năm sau - Nguyễn An Bình đều có thơ xuất bản - có năm xuất bản đến hai, ba tập (1972)! Tổng cộng đến nay - Nguyễn An Bình đã có khoảng bảy tác phẩm được giới thiệu!

Tôi ghi nhận điều này - nhưng không xác định giá trị tác phẩm, chỉ muốn được nói lên một suy nghĩ rất thật: “Nguyễn An Bình đã có một niềm đam mê

văn chương rất đáng được trân trọng.” Và hôm nay, sau gần 40 năm vì chuyện đời dẫu biển phải lặng im, Nguyễn An Bình đã làm tôi ngạc nhiên với tập thơ mới nhất “*Còn Một Chút Mưa Bay*”...

Trong những ngày đầu Thu nơi quê nhà yên vắng, tôi đã được đọc bản thảo “*Còn Một Chút Mưa Bay*” - như được trò chuyện, được chia sẻ, được ôn lại một thời tuổi trẻ không bao giờ quên, và nhất là được dõi theo từng bước chân lưu lạc thăng trầm của Nguyễn An Bình - một người bạn thơ tận miền Tây xa xôi, tôi chưa một lần được gặp, mà rất quý mến!

Tập thơ trên 50 bài - gồm nhiều thể loại, nhưng nhiều nhất là sáu tám và ngũ ngôn - được anh ôm ấp, lưu giữ từ hơn 40 năm qua (1970 - 2013). Như đã bày tỏ, tôi đã đọc thơ Nguyễn An Bình với nỗi cảm thông sâu sắc và sự trân trọng đặc biệt vì lòng đam mê thơ ca của anh trong gần hết cuộc đời.

Bắt đầu từ *Tình Yêu*:

“*Yêu em trời bắt tôi sầu*

Lang thang phố núi xanh màu cỏ cây

Yêu em mây trắng bay hoai

Bắt tôi theo đuổi một đời lạnh căm (...)”

Sau bao tháng năm trưởng thành, vào đời, lưu lạc - trong *Tình Yêu* đã có thêm nhiều nỗi niềm băn khoăn của tuổi trẻ, sự khắc khoải thao thức trước

thời cuộc:

*“Lên rừng ta ngắt cụm hoa
Xuống non ta hát bài ca tặng người
Chênh vênh cây cỏ sâu đời
Nghe như hơi thở ngậm ngùi bước chân”*

Rất nhiều lúc - nỗi cô đơn và khổ đau đã đẩy
lên cao - như một tiếng thở dài bất tận của tuổi trẻ:

*“Ta, nửa đời gian nan
Vai mang niềm khổ nạn
Ta, nửa đời gian truân
Thân mang nhiều vết chém”*

Cứ thế - những bước chân thơ mãi đi dần vào
cùng cực của nỗi bất hạnh chung riêng - dòng thơ
trải qua bao gập ghềnh thác đổ:

*“(...) Kia Thạch Hãn! Dòng sông đầy thương tích
Bao năm rồi dấu vết của đao binh
Ta bùi ngùi nhìn cây trơ cành cọc
Mà thương hoài cho đất nước điêu linh (...).”*

Có một điều làm tôi quan tâm hơn, dù qua
bao biến dâu - chịu bao điều bất hạnh, nhưng dòng
thơ vẫn luôn xanh mát, trong trẻo - bên Quê hương,
bên bằng hữu, bên những người thân yêu; với một
niềm tự hào rất nhân bản, và một tình thương yêu
rất mực chí tình (cho dù chỉ là tình cảm riêng tư tiêu
cực của kẻ sĩ):

“Lũ mình từng sống bụi

*Giang hồ vật đó đây
Nhưng chưa từng lòn cúi
Nghèo hoài thế mới hay. (...)
Uống rượu rồi ngâm thơ
Ôm trăng hề Lý Bạch
Gảy đàn hề Bá Nha
Vỗ bôn hề Trang Tử.”*

Tôi vẫn thường nghĩ, khi mới tập làm Thơ thì
người ta thấy vần điệu là hay; khi biết làm Thơ - thì
thấy chữ nghĩa được đẽo gọt, bóng bẩy là hay; khi
làm Thơ được rồi - thì thấy quan sát, đột phá, đổi mới
(dù chỉ ở ngôn từ) là hay; rồi đến một khi nào đó thì
sẽ thấy tất cả đều vô nghĩa, chỉ còn lại tấm lòng với
cảm xúc chân thực của chính mình trào dâng, tuôn
chảy ra một cách tự nhiên, thoát khỏi mọi sự ràng
buộc của ngôn từ, thi tứ - thoát khỏi sự dũa gọt, o bế
của chức danh, tuổi tác, đẳng cấp, giới tính - khi đó,
mới thực sự là Thi Ca...

Theo tôi, Nguyễn An Bình đã dần dần kinh
qua các giai đoạn từ những tác phẩm đầu tiên, Thơ
anh mỗi ngày, đều có thêm sự “vượt thoát” trong
sáng tạo. Đó là một bước tiến rất đáng trân trọng
của tập Thơ “*Còn Một Chút Mưa Bay*” hôm nay...

Quê nhà, mùa Vu Lan 2013

M. V. L

ĐÁNH MẮT VÀNG TRẮNG

Từ thuở yêu người tim chột thức
Mọc nhánh rong buồn một góc sân
Sớm nắng chiều nghiêng theo lặng lẽ
Góc nhớ đường quen mòn vết chân
Ai hay sương thấm thềm hoa cũ
Lạc dấu nhau rồi, nụ tâm xuân.

Bụi đỏ theo em về cuối ngõ
Tìm ai anh lạc giữa chợ người
Con bướm vàng thôi vờn khóm trúc
Sâu tình xếp cánh chẳng buồn bay
Tóc thề vương vấn mùa thi cũ
Nhẹ bước chân em lạnh một đời.

Sáo ơi sao vội bay đi thế
Chưa đến giao mùa đã sang sông
Lớn rông con nước chia đôi ngã
Tím lục bình trôi nở một dòng
Còn nghe hương thoảng đầy trong gió
Mưa ướt đời nhau có bận lòng?

Thơ tình anh viết từ dạo ấy
Tuổi đôi mươi vụng dại bao lần
Năm tháng tuổi xuân đi biên biệt
Đắng lòng chưa hết nỗi băng khuâng
Đi hết đời nhau, còn dang dở
Vì người đánh mất một vàng trắng.

ÁO LỤA QUA SÔNG

Ai người áo lụa bên sông
Hương bay theo gió tình không đợi mùa
Phố gầy reo bước chân mưa
Uớt bờ vai nhỏ ngày xưa đâu còn.

Ai người ngậm ngải trèo non
Săn trâm đáy biển nhớ con sông dài
Lạc rừng chim bỏ đường bay
Tầm xuân chưa kịp trao tay đã tàn.

Ai người mơ khúc tương phùng
Áp yêu sỏi đá nghìn trùng mây bay
Hoa thơm một phiến tình say
Trăm lần chỉ rối vòng tay ơ hờ.

Ai người nhả chữ gieo thơ
Hương tình xưa có đợi chờ mà trông
Gởi cùng áo lụa qua sông
Tìm đâu chiếc lá diêu bông tặng người?

2013

YÊU NGƯỜI

Yêu em trời bắt tôi sâu
Lang thang phố núi xanh màu cỏ cây
Yêu em mây trắng bay hoài
Bắt tôi theo đuổi một đời lạnh căm.

Yêu em ngậm ngải tìm trâm
Về hôn thạch thảo khóc thầm trong đêm
Yêu em hôn mắt môi mềm
Trong mơ ảo thức, đường chim dặm ngàn.

Yêu em cây cỏ bàng hoàng
Nhu tôi, cũng có mộng vàng đắp xây
Yêu em yêu cả tháng ngày
Có nhau, hơi thở còn dài mây thu.

Yêu em trời đất hư phù
Cùng san sẻ nỗi đau từ tạ nhau
Yêu em tôi mới biết sâu
Con tim thao thức - tình đầu đã xa?

*Tạp chí VĂN năm 1974,
chủ đề “Nhà âm nhạc học Trần Văn Khê”*

THƠ TÌNH GỞI CÔ GÁI HUẾ

O về thành nội mưa bay
Cửa ngõ môn đóng then cài từ lâu
Tràng Tiền nhẹ bước qua cầu
Áo vờn trong gió một màu tím xưa.

Trưa dừng ghé chợ Đông Ba
Sao tôi thấy nhớ tiếng o rao hàng
Mắt nhìn, chét điếng tâm can
Hàng cây phượng vĩ bàng hoàng trở bóng.

Ngược dòng Hương nước xanh trong
Nghe chuông Thiên Mụ náo lòng o ơi
Nhà vườn cau thắm trầu tươi
Sao không thấy tiếng o mời sang chơi.

Trộm mong nghe tiếng o cười
Giòn tan cổ tích ngọt bụi ca dao
Sang sông tóc nhuộm nắng đào
Ngự Bình mây nhớ núi sần giăng tơ.

Về đâu chiếc nón bài thơ
Về đâu guốc nhỏ cùng người trong mơ?
Đò xa Vỹ Dạ trắng mờ
Tình tôi xin gửi theo o về cùng.

CÒN MỘT CHÚT MƯA BAY

Mưa trốn nắng trong hiên đời cũ kỹ
Nắng trốn mưa sao cứ mãi đi tìm?
Tôi thơ dại trong cơn mơ mộng mị
Thấy đường gần đi mãi bỗng xa thêm.

Tôi tần ngần trước cây me đầu ngõ
Vị chát chua hái chùm quả đầu mùa
Em cau mặt trong tiếng cười thơ trẻ
Tôi giật mình xao động tiếng gà trưa.

Gói ô mai dẫu hoài trong chiếc cặp
Ai thèm ăn mà tôi lén để dành?
Mưa nặng hạt sợ người ta ướt áo
Sợ bùn vương làm bẩn gót chân son.

Hạ đỏ qua rồi thu vàng lại tới
Mưa vô tình xóa mất dấu chân ai
Chùm phượng vĩ lẻ loi trong tiếc nuôi
Nở muộn màng trong nắng nhớ chiều phai.

Em mắt hút bên bờ xa bên lạ
Mưa quê người có ướt áo em tôi?
Gói ô mai... vẫn còn... chưa kịp gửi
Lòng dặn lòng... còn một chút mưa bay.

NGÀY XƯA TÊN HÀN SĨ ẤY

Ngày đi lá tiễn đưa vài dặm
Lòng ta mây trắng bay ngàn năm
Ngói đỏ sân trường lấm lác nhớ
Nửa đời ung khói nhớ trầm ngâm.

Xưa theo em về, mưa lất phất
Tóc hoàng kim ướt nhẹ như sương
Tên học trò nghèo thương quá đổi
Nhiều năm tình vẫn sáng như gương.

Xưa ta một trời đầy đại mộng
Danh không thành chưa trở về quê
Qua cầu trời đất ngủi thương nhớ
Mơ lối huyền sương lạc nẻo về.

Mười năm mộng đã sờn vai áo
Tên học trò xưa lỡ vận hoài
Ta cũng đành nhìn đời trơ mắt
Rời ngậm ngùi trở lại thiên thai.

Núi phủ Từ Lang đầu bạc trắng
Đào nguyên nguồn lạc bước vân hài
Mộng Giáng Hương ngủi sương cổ tích
Trần gian mù mịt cánh chuồn bay.

Cảnh cũ ta về thăm người cũ
Một đất trời xưa - chết ngậm ngùi
Ngày đi lòng ta còn niên thiếu
Ngày về đầu bạc trắng sương phôi.

Lại lên đường tên hàn sĩ ấy
Giang hồ trời đất chỉ mình ta
Phong ấn nửa đời trôi mất biệt
Tiễn ta quê nhà mưa bay qua.

1975

VỀ CÀN THƠ NGẮT CHÙM TƯƠNG TƯ THẢO

Mai xa lác như đường về Từ Thức
Anh nghe chùng mây trắng dựng trời cao
Lòng phân vân nhìn phố phường xa lạ
Khi ngày xưa cánh bướm biết ươm sầu.

Anh ngắt từng cánh hoa tương tư thảo
Ép vào tim nghe rêu bám quanh hồn
Ôi màu xanh – loài rong vương tình ái
Ủ tháng ngày tìm bắt nụ môi hôn.

Về Càn Thơ anh nghe chùng đất lở
Khoảng tinh cầu nào đó rụng trong mơ
Có lẽ vì em anh buồn muôn thuở
Từng ngày qua và biết đến bao giờ?

Mai xa lác tình nhân loài bướm nhỏ
Nghiêng vòng đời cát bụi cuốn ngây thơ
Giấy mực xưa ngả vàng mùi sách vở
Chuyện trăm năm gục chết thật tình cờ.

Mai xa lác tóc hoàng kim ngày cũ
Xoa lưng trời ôm vội trái sầu đau
Anh tưởng tượng hương nồng trên áo trắng
Còn vương trên lối cỏ của năm nào.

Trời đất cũ anh nghe linh hồn cũ
Về bên anh để thương nhớ một người
Để tình yêu bay hoài trên bến mộng
Chút nổi lòng theo cánh gió ngàn khơi.

Về Càn Thơ nhìn trăng xưa tiền sử
Mà thương thâm cho áo trắng ngày xưa
Ôi tình yêu rồi bời trong tơ tóc
Chưa một lần anh nói tiếng tiền đưa.

Thì xin em hãy về trong giấc mộng
Ngõ sương mù đá sỏi đọng chân mây
Anh sẽ trao chùm hoa tương tư thảo
Gởi cho em làm kỷ vật sau này.

Cũng như anh một đời trên bụi giảng
Trong nỗi buồn thoáng chốc đã lên ngôi
Tình yêu ơi! Sao chia nhiều lối mộng
Để ngàn năm anh thương nhớ một người.

1974

ĐÀ LẠT, NHỮNG MÙA HOA

Đà Lạt mùa này chợt nắng chợt mưa
Hoa vẫn nở cho lòng đầy sắc nhớ
Dã quỳ vàng trên triền dốc mộng mơ
Đỏ quỳên đỏ thắm tình yêu một thuở.

Sáng chủ nhật em dịu dàng xuống phố
Màu áo ai ngan ngát cả đồi nương
Hương thạch thảo theo em đi thánh lễ
Tiếng chim gù gọi bạn chót tháp chuông.

Em bé nhỏ như tường vôi cánh mỏng
Chùm ti gôn lướt nhẹ tuổi xuân thì
Mimosa vàng nhẹ rơi rơi trước ngõ
Tôi ngập ngừng không nỡ bước chân đi.

Em mộng mị bên Suối Vàng Suối Bạc
Mắt mơ màng soi bóng nước Tuyền Lâm
Hoa phượng tím rủ ve về ca hát
Tôi gửi tình theo mây núi Lang Biang.

Đà Lạt mùa này chiều sương thấm lạnh
Chiếc khăn quàng hồng phớt nụ hoa đào
Tôi cứ ngỡ em là nàng công chúa
Ngủ trong rừng đợi hoàng tử hôn nhau.

Hoa tầm xuân mang hai màu thương nhớ
Ép vào lòng em giữ khéo giữ tôi
Mai xa xứ có lên ngàn xuống chợ
Đề tìm nhau dấu cuối đất cùng trời.

Em lạc mất giữa ngàn hoa Đà Lạt
Đem theo tình tôi gửi tiếng thông reo
Con ngựa trắng trên đồi Cù gặm cỏ
Suốt bốn mùa ánh mắt vẫn trong veo.

NHỚ MÙA MƯA BONG BÓNG

Nhớ không em tiếng mưa thâm nhắc khẽ
Áo dài xưa rộn rã bước ai về
Tà áo trắng tinh khôi tình mới lớn
Anh đại khờ ngơ ngẩn chút tình quê.

Nhớ không em cơn mưa ngày xưa ấy
Anh trộm nhìn em giả bộ làm ngơ
Mưa bong bóng dỗi theo người đi mất
Sao ngập ngừng giữ mãi một bài thơ.

Tình thơ đại tuổi mười lăm mắc cỡ
Tóc hoàng kim ướt nhẹ buổi chiều xưa
Thương người ta, dối lòng không dám ngỏ
Để bây giờ lại tiếc ngẩn tiếc ngơ?

Mưa bong bóng, một mùa mưa lại đến
Đã bao năm mưa chia cắt đôi bờ
Người xa quá ở phương trời góc biển
Ai vô tình - Còn đứng đợi chờ ai?

Mưa bong bóng theo đời anh trôi nổi
Thuở tóc xanh nay đã nhuộm bạc rồi
Mái trường xưa rêu phong từng chiếc ngói
Cánh dẫu bay theo gió muộn màng rơi.

Đời dâu bể
em ơi buồn muốn khóc
Chốn nhân gian
cánh én
lỡ xa bầy
Mưa bong bóng
một thời xa xôi quá
Cuối phương trời,
Ai còn nhớ thương ai?...

Tháng 5/2013

THUYỀN HOA

Qua cầu thoáng thấy thuyền hoa
Chạnh lòng chợt nhớ người xa phương nào
Cuối xuân sót nụ hoa đào
Ai người năm cũ hẹn chào gió đông?

Thuyền hoa thôi đã xuôi dòng
Xanh bờ trắng bãi lụa hồng áo bay
Hoa vàng gợn chút heo may
Ngậm ngùi nắng rớt thu phai cuối đường.

Tình đầu chìm nổi bão đông
Tiếng chim gọi bạn mà đường chiêm bao
Lưng trời còn chút mưa ngẫu
Tìm đàn quạ nhỏ bắc cầu đợi ai?

Tầm ơi chưa thoát kiếp ngài
Mơ chi hóa bướm cùng bay lên ngàn
Bông lau trắng rụng mùa sang
Môi thơm mắt biếc đã tàn bể dâu.

Thuyền hoa xưa dạt về đâu
Trăng chìm đáy nước vơi sầu xuân thu.

TIỀN BẠN QUA SÔNG

Sóng vỗ trường giang giờ chia biệt
Sông mù mưa xối buồn tha thiết
Cành khô cây phơi rụng lá xanh
Chiều nay tiễn một người đi biệt.

Bạn đi mưa bụi mù sương tuyết
Lãng tử một đời như trăng khuyết
Chinh chiến lâu ngày nắng cháy da
Con đường cuối ngày đi không tuyết.

Trăm năm nào có ai không chết?
Tiễn bạn ngùi ngùi, rượu cạn hết
Ta khẽ ngâm bài “Khuê oán thi”
Phong ấn công hầu sao thâm mật.

Đất chẳng dung người, bạn đi riết
Nhìn nhau nhẩn nhủ lời tâm huyết
Rầu rầu đất trời chỉ riêng ta
Quê người từ nay thôi giã biệt.

Mùa hè 1972

TRÁI PHÁ

1* Em nhỏ xuống cuộc đời
Từng giọt sầu buồn bã
Ta bỏ xuống cuộc đời
Tình yêu đâu toi tả.

Có trái đời xẻ đôi
Ta em người một nửa
Cách ngăn vẫn mỉm cười
Một nụ cười sóng bùa.

2* Em nhỏ xuống cuộc đời
Lệ tràn đôi má hóp
Ta bỏ xuống cuộc đời
Mắt ngậm ngùi không chớp.

Áp tai và yên lặng
Nghe trái tim đập đều
Thở đầy hương mật đắng
Len vào hôn quạnh hiu.

3* Em nhỏ xuống cuộc đời
Từng giọt hồng trái phá
Ta bỏ xuống cuộc đời
Cỏ xanh đầy trên má.

Hãy cố gắng tìm nhau
Và thở cùng hơi thở
Hãy cố gắng nhìn nhau
Dù mai này không nhớ.

4* Em nhỏ xuống cuộc đời
Tình ngày xưa, mắc cỡ
Ta bỏ xuống cuộc đời
Trái tim nồng, máu đỏ.

Đời biết bao dâu bể
Bời tình ta nước nguồn
Chiều nay nhìn hoa rụng
Lạc loài mắt huyền sương.

5* Em nhỏ xuống cuộc đời
Giọt lệ tình vội vã
Ta bỏ xuống cuộc đời
Yêu em, dù mất thờ.

Lòng đất sâu vô cùng
Bàn tay ai đo hết
Hạnh phúc nào đem dâng
Khi tình yêu đã chết?

VIẾT CHO NGÀY NGUNG BẮN

Ở đó mùa xuân cũng trở về
Là ngày nắng đẹp chuyện đồng quê
Cô thôn nữ áo bà ba mới
Đất mỡ phù sa ngát cuộc đời.

Anh sẽ đưa em về quê ngoại
Ruộng đồng thơm lúa mới thân nông
Mạ xanh từ đó gieo niềm nhớ
Hương ngát tình quê tận đáy lòng.

Đẹp lắm quê hương ngày ngung bắn
Không còn khói súng, đất khai hoang
Chèo ghe tam bản về thôn ấp
Ở đó dựng lên giấc mộng vàng.

Nửa đêm nghe tiếng tàu xa bên
Khói tỏa lưng trời tiếng “súp lè”
Khăn trắng tiễn ai về đất Bắc
Bao năm còn ấp mộng câu thơ.

Trở về để thấy lại Hồ Gươm
Trong chuyến tàu đêm xuyên Việt buồn
Hà Nội có còn như thuở trước
Kinh thành cờ phủ khắp Thăng Long.

Bến Hải chắc giờ tươi đẹp hơn
Dòng sông ô nhục cũng không còn
Người buông tay súng về quê cũ
Xếp giáp nghe lòng khơi nhớ thương.

Để dựng mùa xuân trong thái bình
Nắng vàng hanh tóc má em xinh
Anh rời đại học làm thi sĩ
Để sống cho nhau suốt cuộc tình.

Anh đưa em về miền Năm Căn
Ở đó phù sa ngập ruộng đồng
Tháng chạp đến mùa dưa hấu chín
Ngọt tình ngọt lịm cả dòng sông.

Để thấy quê hương ngát mộng đời
Bạn bè dăm đứa cùng về chơi
Àu ơ bài hát ca dao mẹ
Em nhé mùa xuân đã trở về.

*Tin Sóng 5/1/1973. Diễn ngâm trong
chương trình thi văn Mây Tần (Sài Gòn)*

ĐÊM TRĂNG ĐỌC THƠ ĐƯỜNG

Nhìn trước người xưa đã mất rồi
Trông sau buồn chỉ thấy lẻ loi
Nào hay trời đất mệnh mông quá
Một mình hiu quạnh mặc lệ rơi.

Rượu quý mềm môi cùng chén ngọc
Tỳ bà đã giục ngựa lên đường
Ai cười trận địa ta say khướt
Chinh chiến mấy người về cố hương?

Hoàng Hà trôi mãi cùng mây trắng
Thành tro muôn dặm đỉnh non ngàn
Tiếng sáo rợ Khương hồn dương liễu
Gió xuân còn ngại Ngọc Môn Quan?

Hạc vàng bay mất ngôi lầu vắng
Ngàn năm mây trắng lững lờ trôi
Quê hương xa khuất chân trời cũ
Trên sông khói sóng buồn chơi vơi.

Trăng tàn vắng tiếng quạ trong sương
Lửa chài phong bãi giấc sâu vương
Nửa đêm thành vắng Hàn San Tự
Vẳng đến thuyền ai một tiếng chuông.

Năm ngoái ngày này tựa cửa trông
Đào hoa vừa ửng má ai hồng
Người xưa nào biết về đâu nhỉ
Đề mặc hoa đào cợt gió đông?

Thơ Đường anh đọc bên thềm cũ
Chỉ một mình thôi dưới ánh trăng
Em như cánh nhạn về di trú
Chưa hết mùa trăng đã biệt ngàn.

2013

BUỔI SÁNG MỘT MÌNH

Buổi sáng một mình bên ly phê đá - hẹp phố
phường xe tấp nập bon chen - người mãi ngược
xuôi dòng đời hồi hải - cuốn nỗi buồn vui cay
đắng sang hèn.

Buổi sáng một mình ngang qua phố nhỏ - lòng
hẹn lòng bao chuyện cũ quên đi - sao bắt chợt
nhìn chòm hoa mới nở - Nỗi xuyên xao theo cánh
nhớ quay về.

Buổi sáng một mình ngắm con sông chảy - chuyến
phà xưa đưa người biệt phương nào - cây cầu mới
núi đôi bờ gần lại - nữ vô tình đánh mất chốn tìm
nhau.

Buổi sáng một mình lang thang vô định - bạn bè
dẫm thẳng đũa nhớ đưa quên - đũa tha hương đũa
đơn côi huyệt lạnh - đưa lại sống mòn quên mất
tuổi tên.

Buổi sáng một mình tìm quanh tìm quẩn - phố
lạ quen nay bỗng vút cao tầng - có gì đâu chút
thường tình nhân thế - người tìm người hoài vọng
cả trăm năm.

Buổi sáng một mình thong dong đến lạ - giọt cà
phê sao đắng miệng ngọt lòng - Trò dẫu bề một
đời xem không hết - cười cợt tình, cười số phận
long đong.

Tháng 5/2013

SÀI GÒN MỘT THỜI ĐỀ NHỚ

Đêm anh trở lại Sài Gòn
Đèn khuya hắt bóng chợt buồn quẩn quanh
Đâu người thuở ấy thanh xuân
Tóc thơm theo gió không dành cho nhau.

Nhà ai là ngọn trúc đào
Em giờ khuất nẻo gieo sầu tương tư
Sài Gòn vừa mới chớm thu
Sao se sắt nhớ người từ trăm năm.

Tình ơi một thuở hương thầm
Đừng quên nhau nhé kiếp tầm đa đoan
Cám ơn
mưa nắng Sài Gòn
Cám ơn em...
giữ được hồn phố xưa.

SAU MÙA CHINH CHIẾN

Nhìn theo dòng nước chảy
Hoa lau trắng ngút ngàn
Lục bình trôi mê mải
Về chốn nào mệnh mang?

Bạn sau mùa chinh chiến
Không về, lại ly hương
Ngày đi ai đưa tiễn
Phong trần kiếp gió sương?

Sông vẫn là sông cũ
Bờ vẫn là bờ xưa
Mây bay mù cổ xứ
Đâu bến đợi đò đưa?

Mấy mươi năm trôi mất
Tàn một cuộc bể dâu
Trùng dương màu xanh ngắt
Chỉ thấy sóng bạc đầu.

Chiếc cầu mới dây giăng
Hai bờ đâu xa gái
Sao bạn còn lang thang
Nơi đâu non nắng quái?

Bạn bây giờ có lẽ
Vui cùng bọn trẻ con
Hay một mình bóng xế
Lại vào nursing home?*

Có như loài chim Việt
Mơ về đậu cành Nam
Gởi lòng lên phương Bắc
Ngựa Hồ hí âm vang?

Đời giống như chớp bể
Mưa nguồn lạnh ai hay?
Xứ người ai ứa lệ
Quê nhà vẫn mưa bay.

Tháng 8/2013

*nursing home: nhà dưỡng lão

CUỐI NĂM NHỚ THỜI YÊU EM

Thương em tôi có một đời
Lá xanh cây đổ ngùi ngùi mơ phai
Bên rừng chim hót trong mây
Mù che tuổi dại còn bay rợp trời.

Xưa tôi phở nhỏ mưa đời
Nhớ em tóc xõa môi cười thâm niên
Ừ sao tôi thấy cửa viên
Bức thư tình rớt dưới hiên lá đầy.

Thương em sầu quá bờ vai
Tròn mưa thấm áo lạnh dài đêm qua
Phất phơ sợi khói quê nhà
Theo tôi dỗi bóng trắng tà huy bay.

Trước thềm năm ngoái đêm nay
Trái tim tôi có sông đầy nước trôi
Thương em quá đôi bụi ngùi
Sầu trăm năm nhớ một thời yêu nhau.

VĨNH BIỆT HOA XƯA

Vì em là sữa đời
Ngọt lịm dòng sông thơ
Vì em mà cuộc đời
Theo mưa sầu phất phơ.

Những bước chân tượng đá
Của một thời xuân xao
Ngủ quên trong vườn nhỏ
Chợt theo ta về đâu?

Em là người năm cũ
Tóc thề vương đầy vai
Qua đời ta vội vã
Mà ngõ còn đâu đây.

Những sân trường ngói đỏ
Ngậm ngùi hơn chiều mưa
Ta thờ dài không nói
Chào vĩnh biệt hoa xưa.

Tập thơ "Hoa Xưa", 1975

ĐÊM THÁNH

Đêm xa mộng xuống hàng hàng
Sầu như lớp lớp rụng vàng hiên tây
Em về gió phủ tóc mây
Chân thon nhỏ dẫm một ngày đã quên.

Đèn treo cột nhớ mù đêm
Tôi chao áo xuống sương mềm ướt thân
Em đôi mắt nhớ hai hàng
Long lanh, tôi thấy lệ tràn như mưa.

Mùa thơm lá chết ngày xưa
Đất đêm qua bỗng ngậm mưa về nguồn
Sầu tình ngựa nhẹ chân bon
Em theo cửa mộng đã vờn thiên thu.

Giáng sinh 1974

*Tạp chí VĂN HỌC 1974
Chủ đề "Hàn Mặc Tử: Trăng và Thượng đế"*

HƯƠNG TÌNH XƯA

Về đi thôi người tình ơi bé nhỏ
Có nghe chãng nắng đã chuyển sang mùa
Chim trốn tuyết quay đầu về phương bắc
Dù ngàn trùng tìm lại tổ ấm xưa.

Về đi thôi tình tôi thời áo trắng
Nụ cười xinh rạng rỡ một trời mơ
Có thu vàng lung linh chùm hoa nắng
Nhảy trên cành con chim sáo ngân ngo.

Về đi thôi tóc thề chiều gió lộng
Mưa chợt về lật phật áo mơ phai
Ôi ánh mắt như hồ thu gợn sóng
Tôi mệt nhoài thương mãi một bờ vai.

Về đi thôi đã bao mùa nắng lạ
Con chim gầy về đậu trước vòm hiên
Hót lẫn lót bài tình ca thuở ấy
Để hồn tôi như chiếc lá bay nghiêng.

Về đi thôi hương tình xưa say đắm
Có một thời cuồng quít mảnh tình tôi
Bao dâu bể trái tim còn nồng ấm
Vẫn yêu người dù qua tuổi đôi mươi.

DÒNG SÔNG NGÃ BẢY

Anh đi Cái Tắc về Long Thạnh
Nghe gió ngàn xưa chợt nổi lên
Xe qua Cầu Trắng buồn muôn thuở
Cũng mấy hàng cây cuốn nổi niềm.

Rồi cũng một lần xe đồ bến
Anh về Phụng Hiệp nhớ ngày thơ
Chuông vọng giáo đường bay băng lãng
Anh nghe hồn chết tự bao giờ.

Từ bốn phương trời con nước đến
Tạo dòng ngã bảy đất còn xanh
N như ước mơ ngày anh mới lớn
Bao năm xây mộng mãi chưa thành.

Trên gác anh nhìn ra bảy ngã
Lục bình trôi sẽ dạt về đâu?
N như tình anh khắc trên đường phố
Biết có sau này phai rất mau?

Thì em một lần nghe anh nói
Dù mộng không tròn cũng thế thôi
Anh sẽ ra đi sàu viễn khách
Từng đêm ru giấc ngủ ngậm ngùi.

N như nước xa nguồn sông ngã bảy
Tàu xuôi tách bến sẽ về đâu?
N như tình ta cùng chia nhiều lối
Chờ đợi nhau cũng đến bạc đầu.

1973

VỀ PHONG ĐIỀN

Ở đó ngày xưa cũng thật buồn
Mấy năm mùa lá đã phai hương
Vàng bông lúa chín đầy mơ ước
Biết có còn không để nhớ thương?

Thu đến Trà Niên say giấc ngủ
Mái chèo khua nhẹ nước lao xao
Đường quê thơm ngát mùi bông bưởi
Có chút hương yêu của thuở nào?

Nắng rớt theo em về Cầu Nhiêm
Mang tình anh gọi lại mùa thi
Một thoáng lòng anh vương bóng nhỏ
Sao mắt em buồn lệ ướt mi?

Phong Điền có mấy dòng nước ngược
Là bấy tình yêu anh gọi em
Năm tháng vẫn còn tìm bến đỗ
Một thời áo trắng nắng bình yên.

Anh về Phong Điền về Vàm Nhon
Qua ngõ Cái Răng để nỗi buồn
Bằng chuyến xe lam chiều nắng hạ
Qua cầu ai nhớ một dòng sông?

Cho lá sầu riêng đón bước chân
Vườn xưa hoa nở mộng thanh bình
Lúa mới trĩu cành hương vị cũ
Tiếng hò thao thức một mùa trăng.

Phong Điền Vàm Xáng và Xà No
Đường đất còn thương mái tóc thề
Em đẹp như ngày anh mới đến
Bà ba áo trắng nét nhà quê.

Tia Sáng, 1974

NẮNG ẤM QUÊ NHÀ

**Thương gửi con Lương An Tâm
(Boston Massachusetts USA)*

Nhắc máy đi con đừng làm ba lo lắng
Sao thời gian trôi chậm chạp vô cùng
Đồng hồ cát thong dong rơi từng hạt
Mà lòng ba khắc khoải đến từng con.

Tiếng chuông reo giọng con còn ngái ngủ
Gì thế ba? Ô! Con ồn thôi mà
Con ngủ lại trong tiếng gào gió rít
Đâu hay rằng ba nhẹ nỗi lo xa.

Bão Sandy qua bờ đông nước Mỹ
Sóng duênh bờ, nhà đổ, cột điện nghiêng
Chưa hết sợ lại “Nemo” thế kỷ
Tuyết rơi dày cả thước, dạ không yên.

Bom khủng bố làm Boston rúng động
Con nhỏ nhoi lạc giữa chốn kinh hoàng
Ôi nước Mỹ sao quá nhiều hiểm họa
Ba lại nặng lòng bối rối không an.

Con có nhớ ngôi nhà xưa mái dột
Những ngày mưa tí tách giọt rơi buồn
Mẹ ngồi lặng ôm con chùng muốn khóc
Ba oặt lòng nhìn đêm tối sâu hơn.

Con lớn lên qua những ngày đói sữa
Hồn nhiên đùa như cỏ dại ngoài sân
Ba bạc tóc lo chợ đời từng bữa
Đổi theo con từng chập chững bước chân.

Con dẫu lớn qua năm non bốn biển
Sải cánh bay giữa sóng gió trùng khơi
Mãi thơ dại trong lòng ba thuở ấu
Cần bàn tay nâng bước con vào đời.

Thầm ước mơ con vẫn còn bé nhỏ
(Dẫu biết rằng đó chỉ ước mơ sông)
Nơi xứ người có bao mùa tuyết lạnh
Nhớ quê nhà còn nắng ấm nghe con!

2013

CỘI MAI GIÀ QUÊ HƯƠNG

Năm năm trời trở lại
Qua cổng nhà người xưa
Thấy cội mai ngày cũ
Vẫn đứng cùng nắng mưa.

Hàng giậu bìm leo ngang
Nở đầy bông tím ngắt
Mà thấy lòng băng khuâng
Nhớ đến người vắng mặt.

Cội mai già quê hương
Cuối mùa hoa lại nở
Là biết sắp tàn đông
Hoa vàng bay theo gió.

Bao năm người xa xứ
Đâu biết tin quê nhà
Người xưa và cảnh cũ
Mỗi ngày một cách xa.

Sao nhớ như hôm qua
Gương mặt người rất trẻ
Làn tóc ướp hương hoa
Còn thoảng trong gió nhẹ.

Ngỡ gặp người trong mơ
Khi sương đêm xuống lạnh
Áo trắng học trò xưa
Hắt hiu niềm cô quạnh.

Giữa hai bờ đại dương
Cánh chim nào đã mỏi?
Người xưa giờ mù sương
Biết bao giờ gặp lại?

Gởi em một bài thơ
Từ quê nhà cách trở
Gởi em những ngày xưa
Suốt đời anh vẫn nhớ.

1981

MÙA XUÂN Ở MỘT NƠI NÀO ĐỂ NHỚ

Đêm nay hoa rụng vô cùng
Một năm đất thở không chừng quên nhau
Mù tầm mắt nhớ môi sầu
Nơi nào để nhớ tình đầu năm xưa?
Em như ngọn cỏ gió đùa
Về chiêm bao động một mùa chim bay.

Đêm nay trời đất thở dài
Án thư sách cổ mưa hoài ngàn sau
Ngồi nhìn bạch lạp mờ chao
Tôi nghe tiếng gọi đêm nào quẩn quanh
Ngày mai hát khúc biệt hành
Tình tôi một thuở, thôi đành mắt nhau.

Đêm nay em rũ tóc sầu
Một năm đã muện hoa đào rụng trôi
Yêu em nước ngậm mưa ngùi
Sầu trăm năm gửi một đời tương tư
Nơi nào để nhớ lá thu?
Hàng bay lớp lớp tôi mù lối xưa.

LỤC BÁT PHÙ SINH

*LÊN RỪNG XUỐNG NÚI

Lên rừng ta ngắt cụm hoa
Xuống non ta hát bài ca tặng người
Chênh vênh cây cỏ sâu đời
Nghe như hơi thở ngậm ngùi bước chân.

*CUỐI MỘNG

Hết thời ta bỏ về non
Để em ở lại trông mòn núi xưa
Ừ thôi tàn cuộc mây mưa
Bấm tay ta biết em vừa sang sông.

*PHÙ SINH

Chín tầng chín kiếp mây bay
Cuối cùng ta cũng đầu thai làm người
Trên non ta bỗng giận đời
Cười hăng hắc để cho trời hoảng kinh.

*TIỀN KIẾP

Xe lăn cũng thấy mòn đời
Ta nghe như thể ai cười cợt ta
Linh hồn ta bỗng bay xa
Rớt vào địa ngục hay qua thiên đàng?

*TÀ HUY

Đường về trôi tuột giấc mơ
Có tôi ngày cũ làm thơ tặng nàng
Hiên đời nấn phím tình tang
Người đâu chỉ thấy một vầng trăng xưa.

*CHIÊM BAO

Có về trong giấc chiêm bao
Mới nghe trần trở niềm đau sự tình
Chập chờn giấc ngủ hãi kinh
N như sương khói phủ bóng hình phù vân.

*TỰ THÚ

Khi về ta kể em nghe
Mùa hoa trắng nở ước thề bên truông
Trương tư lá trĩu ngọn buồn
Cành ngô đồng rụng bên đường chiêm bao.

*QUÁ GIANG

Em về mặc áo lụa hồng
Từ lâu ta chợt thấy lòng chớm yêu
Con sông nước chảy đìu hiu
Biết ai đưa đón mà chịu ý em?

*MUỐN LÀM BÙI GIÁNG

Thử làm Bùi Giáng một phen
Hồn mơ phách mộng hóa điên chuồn chuồn
Để nghe Britte u buồn
Để nghe Giáng kể mưa nguồn trường ca.

*RỪNG CŨ

Gót chân ta giẫm sương mù
Tai nghe như thể tiếng tù và xưa
Buổi về rừng cũ xác xơ
N như loài cỏ dại còn mơ bóng người.

*GIỌT NẮNG

Khi qua biển rộng sông dài
Mới hay nắng đã tràn đầy trong mơ
Anh cười trong mộng ngu ngơ
Vì sao ai biết đợi chờ nhau đâu?

*VỀ TRỜI

Hãy yên giấc ngủ đi em
Dù ta bỏ cuộc đi tìm đấng cay
Trao em gối mộng đêm dài
Hồn ta chấp cánh để bay về trời.

PHÙ VÂN

Lũ mình từng sống bụi
Giang hồ vật đó đây
Nhưng chưa từng lòn cúi
Nghèo hoài thể mới hay.

Nhìn nhau ta khẽ nói
Tại vận mình còn đen
Nhớ chum vàng, tích cũ
Chờ thời, uống rượu thêm.

Uống rượu rồi ngâm thơ
Ôm trăng hề Lý Bạch
Gảy đàn hề Bá Nha
Vỗ bôn hề Trang Tử.

Có bao nhiêu đồ đạc
Ừ! cầm hết đi mây
Tao cũng đang thêm rượu
Uống mừng mình trắng tay.

Mai đây mình sẽ giàu
Lo gì nợ không trả?
Hết chén lại cạn bầu
Cần khôn cùng nghiêng ngã.

Tỉnh rượu lại cười khi
Đầu biết bao dấu hỏi
Nhìn nhau biết nói gì
Đời, chỉ là mây nổi.

1974

CÒN MÃI TÌM NHAU

Trăm năm ai còn đứng ngóng
Mà sao vẫn đợi chờ nhau
Ngậm ngùi đường xa vạn dặm
Ngỡ rằng xóa mất niềm đau
Người về thiên thu một bóng
Đâu còn kể chuyện bẽ dâu?

Đời như nhánh sông mãi miết
Đôi bờ nào biết nông sâu
Bến xưa cầu còn nuôi tiếc
Đò xa chẳng biết về đâu
Lớn rông ngược xuôi năm tháng
Trần gian có kẻ bạc đầu?

Chút tình yêu đầu quán quít
Mưa thơm đã nhạt mùa ngâu
Biển người mệnh mông vô tận
Tìm ai góc biển phương nào
Cầu vòng mong manh quá thể
Làm sao Ngưu - Chức gặp nhau?

Cõi xưa hiên đời mưa nắng
Thời gian vai áo bạc màu
Hẹn hò một thời xa vắng
Biết còn nhớ để tìm nhau
Hay như tình đời đen trắng
Gặp nhau quên cả tiếng chào?

Tháng 6/2013

CỬA TỬ SINH

Ở đời ta đang sống
Mưa sầu bay trăm năm
Ở đời ta một bóng
Thui thui cùng thánng năm.

Ta, nửa đời gian nan
Vai mang niềm khổ nạn
Ta, nửa đời gian truân
Thân mang nhiều vết chém.

Em tiền thân quý dữ
Tội lỗi này ta mang
Em tiền thân ma sù
Khổ nạn người,ta mang.

Năm năm tình rong ruổi
Đường trần gian tận cùng
Từ sinh môn ngã chúí
Từ thân cười nhe răng.

Ta cuồng thân hứng đỡ
Lãnh ngọt vết dao trần
Tim đau bùng ngực nhỏ
Lệ ứa, sầu rung rung.

Ăn một bát cháo lú
Chưa tỉnh cơn mê đây
Ngùi ngùi như lạc ngựa
Ngậm cầm qua sông dài.

Tình, một thời lận đận
Địa ngục, còn lông bông
Sao lòng đầy mây trắng
Thánh thiện cười bao dung.

Mù mù đi không tới
Mờ mờ lạnh thấu trời
Phía trước là tuyết lộ
Sau lưng là ma người.

Mê hà mây khói dăng
Trùng trùng cơn mộng dữ
Ta đã trót phân thân
Cửa tử sinh rộng mở.

Tập thơ "Hoa Xưa", cuối năm 1974

CẦN THƠ CÓ NHỮNG NGÀY MƯA

Mưa trở về trong tiếng gọi buồn
Nắng vàng tan tác ngủ bên sông
Cần Thơ có những ngày mưa đến
Bóng nước bay bay chợt rối lòng.

Anh đến Cần Thơ trong kiếp sống
Mơ người con gái bến Ninh Kiều
Bên kia đò chèo mình qua bến
Có khói chiều vương tóc người yêu.

Xóm Chài cũng khuất sau mưa bụi
Những ngọn cau già ướt lá non
Anh đứng nhìn mưa buồn phố thị
Giờ này lớp học chắc còn vương.

Em về áo trắng có buồn không?
Mưa vẫn còn bay ướt má hồng
Bùn đất thương bàn chân bé nhỏ
Con đường sao ngủ lá sầu đông?

Cần Thơ có những ngày mưa bay
Là bóng em còn lại tháng ngày
Đường về chắc là buồn muôn thuở
Như cuộc đời này anh trắng tay.

Buổi sáng anh về qua đại học
Thở dài anh nói có ngày xưa
Mùa mưa lại đến nào ai biết
Bên mái trường em anh tiễn đưa.

1973

CHÚT NGẬM NGÙI XƯA

Gửi em một chút hương nồng
Áo xưa lã lắc môi hồng hoa thơm
Nửa đêm lá ngậm hồn sương
Em thân cỏ úa ta mòn gót đau.

Tóc thề một thuở hư hao
Em rung mắt lệ cúi đầu xe qua
Thương em một giấc phù hoa
Hồn ta rong ruổi như là trăng phai.

Đầu ghềnh nắng quái vòng bay
Nghiêng triền núi lở miệt hoài tà huy
Sao ta thoáng khóc ngậm ngùi
Như con chim nhỏ ngủ vùi giấc mê.

Em như chiếc lá quay về
Đầu phơ phơ bạc - suốt đời còn đau.

*Tạp chí Văn Học 1974
Chủ đề "Thi ca đấu tranh chống áp bức".*

CHIỀU MƯA NGHE HÁT BÀI THƠ CŨ

**Nhớ bài thơ Chiều của Hồ Dzếnh. Dương
Thiệu Tước phổ nhạc tựa "Màu cây trong khói"*

Chiều mưa nghe hát lại bài thơ cũ
Ai có hay người thương sợi khói quê nhà
Chút nắng như vương trên đồi xanh heo hút
Chỉ thấy cây rừng phong tỏa mưa sa.

Lòng như dỗi đường chim bay năm ngoái
Quên mất lối về lá nhớ xôn xao
Những chiều mưa âm thầm hơn giấc ngủ
Ai đâu hay hoa rơi rụng ven cầu.

Người có thấy màu cây vương khói thuốc
Nhớ nhà nhớ nhà ai nhớ hơn ta?
Trông lại núi rừng một đời vẫn thức
Người ngàn sau còn nhớ một bài thơ.

16/5/1974

BÀI THƠ HÔN ĐÁ

Tai nghiêng nghe lại tình người
Chút dư hương cũ qua đời ăn năn
Tai nghiêng nghe mảnh trăng buồn
Trôi qua tiền kiếp úa vàng môi hôn.

Tình tôi, một thoáng hương trầm
Mà phân vân mãi nhiều năm lụy phiền
Lối xưa nào vết chân chim
Sao tà huy xuống bên hiên trúc vàng?

Người trong cổ tháp hoàng hôn
Có nghe đá vỡ mộng vàng trăm năm?
Tôi còn chút nhớ băng khuâng
Thềm hôn môi đá thì thầm giọt sương.

Gởi người một thưở trầm luân
Tóc thơm đã rũ nỗi buồn trong tôi
Quần quanh ghé nhớ ai ngồi
Mà hương xưa cũ bồi hồi khôn nguôi.

Tai nghiêng nghe đá ngậm ngùi
Tôi trông cuối trạm - thấy người mù sương
Gởi em chút nắng vàng son
Trái tim đá cũng thơm nồng nụ hôn.

MỘT THUỞ NGƯỜI VỀ

Người về trong mơ hay chiêm bao
Môi thơm còn ngát nụ hôn đầu
Thịt da chưa nở rời thương nhớ
Đã vội chia lia, nhói tim đau.

Người về theo mưa hay sương giăng
Chút nắng thu xa cuốn bụi lằm
Mắt ai mang cả trời đông tố
Lạc bến bờ xưa xóa dấu chân.

Người về chờ sao hay trăng lên
Đèn khuya hắt bóng dáng ai quen
Sao ta lại đứng chờ vô vọng
Chỉ thấy gió lùa qua phố đêm.

Người về cùng mây hay hoa ngẫu
Lang thang trôi mất mộng ban đầu
Rụng rơi từng cánh phai hương thắm
Hiu quạnh một đời như cỏ lau.

Một thưở người về bên hiên cũ
Đâu còn son trẻ để chờ nhau
Tóc thè phiêu dạt đời dâu bể
Úa mắt nhìn theo đến bạc đầu.

NẮNG XUÂN CHO MÁ EM HỒNG

Tóc rối bên bờ mơ ước xanh
Vàng bay kỷ niệm mộng chưa thành
Nghe em biển lộng ngoài khơi ấy
Có cuộc tình phai theo nắng hanh.

Cho tròn thương nhớ chuyện ngàn đêm
Bên mộng suy tư chợt úa mềm
Áo mới màu xanh muôn thưở đó
Trường Đoàn* lối mộng rẽ tư duyên.

Để nắng lên cho má em hồng
Nghiêng nghiêng vành nón có tươi không?
Màu xanh lúa mạ đồng quê ấy
Em bỏ quên rồi để nhớ mong.

Anh góp vườn trăng tự địa đàn
Đem làm sính lễ chuyện trần gian
Trầu cau cổ tích ngàn xưa ấy
Đám cưới mùa xuân quá rộn ràng.

Biết để mà mơ đời lãng bạt
Động Đình thuyền mộng vẫn chơi vơi
Ngàn văn tự góp hồng đơn thắm
Nghe cuộc tình say kỷ niệm rồi.

Để nhớ thương hoài mơ mộng ấy
Ngàn thu giấc ngủ địa đàn xanh
Nửa trời nắng đỏ chân tình ái
Giọt lệ thương đau khóc muộn màng.

Giấy trắng tình thư mờ bóng cũ
Nhu ngày bên lạ đã xa đưa
Nắng xuân cho má em hồng thắm
Cho áo dài xinh mộng diễm xưa.

*Tập san xuân Trường THPT
Phan Thanh Giản Cần Thơ, 1974*

**Trường Đoàn: Trường nữ sinh Đoàn Thị Điểm
Cần Thơ trước 1975*

BÊN DÒNG THẠCH HÃN

Ta trở lại sau ngày ngưng tiếng súng
Quảng Trị ơi! thành phố đã hoang tàn
Hàng kềm gai trơ mình trong nắng quái
Bụi mù trời giăng kín cả La Vang.

Kia Thạch Hãn! Dòng sông đầy thương tích
Bao năm rồi dấu vết của đao binh
Ta bùi ngùi nhìn cây trơ cành cọc
Mà thương hoài cho đất nước điêu linh.

Em có thấy nhịp cầu xưa đã gãy
Mấy nhịp cầu là mấy nhịp đau thương
Bờ nam bắc biết bao giờ nối lại
Hay vẫn là dòng nước ngược mù sương?

Đây địa điểm tù binh người trao trả
Ta mong chờ tìm được bóng người thân
Bạn bè ta có thằng còn thằng mất
Bởi vô tình súng đạn chẳng quan tâm.

Em thấy không trên Cỏ Thành quạnh quẽ
Tiếng chim kêu ngơ ngác gọi tìm nhau
Ta đứng đợi bóng ai qua đầu núi
Mây Trường Sơn trôi dạt tự phương nào.

Ta sẽ về bên mái nhà ấu thơ
Nằm im nghe bên võng mẹ ầu ơ
Mùa xuân về sớm trên quê hương ấy
Có pháo hồng cùng tiếng khóc trẻ thơ.

Mùa ngưng bắn, 25/2/1973

PHƯỢNG XƯA

Mai này phượng sẽ về trời
Áo xưa mực tím trả đời cho nhau
Mai này tóc phượng phai mau
Cây xanh xanh lá ngả màu tà huy.

Xưa em áo trắng xuân thì
Xưa tôi yêu mái tóc thề em bay
Bây giờ phượng đã về trời
Còn tôi yêu mãi một người năm xưa.

Văn Học 1974
Chủ đề “Vụ án trích thơ Hàn Mặc Tử”

CÓ MỘT THỜI NHƯ THỀ

Có một thời học hoài không thuộc
Lại thuộc lòng thơ Nguyễn Tất Nhiên
“Khúc buồn tình”* theo chân đạo ấy
Lỡ hẹn thề ai đó tên Duyên.

Có một thời say mê nhạc Trịnh
Hát nghêu ngao Tình nhớ, Diễm xưa
Nào ai biết ngày sau sỏi đá
Phúc âm buồn chìm khuất trong mưa.

Có một thời lòng đầy yêu thích
Đọc chuyện tình Thụy Vũ, Nhã Ca
Lại theo dấu Thiên Long Bát Bộ
Áo Kiều Phong ải nhận lìa xa.

Có một thời bạn bè lập nhóm
Viết thơ tình đăng báo khắp nơi
Lũ con gái đọc cười khúc khích
Thơ ai mà... mùi mẫn quá trời!

Có một thời con tim rộn rã
Gốc điệp già ôm mối tình si
Em tóc ngắn nhuộm vàng hoa nắng
Cánh phượng hồng mang tuổi thơ đi.

Người yêu ơi ngày xưa xa quá
Có một thời áo trắng tinh khôi
Mang nỗi buồn len sâu tóc rối
Bước thiên thu tình đã qua đời.

**Bài thơ được Phạm Duy phổ nhạc
tựa “Thà như giọt mưa”*

LABORATOIRE VÀ MƯA

1.

Khi anh nhìn thấy
Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
Sau khung kính nhỏ
Những ô vuông trắng màu thủy tinh
Bắt đầu cho cuộc đời mới
Anh mới biết rằng chỉ có thời gian
Mới làm cho em hiểu được lòng anh
Một trái tim nồng nàn hơi thở, đập từng nhịp
yêu thương khi cửa vườn xuân còn e ấp
Những giọt mưa đầu mùa lên men đất ẩm

2.

Khi anh nhìn thấy
Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
Sau khung kính nhỏ
Ở laboratoire
Những petrie, những pipette, những arlenmeyer
Để thực hành một bài học mới
Anh mới băng khuâng nhớ
con đường hàng sao gầy guộc
Chắc ử rữ khi chưa thấy em về
Những giọt lệ long lanh nhuốm đầy trên thân lá
Nhỏ xuống đời anh kết tinh thành trái đắng.

3.

Khi anh nhìn thấy
Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
Sau khung kính nhỏ
Anh mới biết mùa mưa đã trở về
Trở về trong tận cùng trí não - đập mạnh vào
bộ óc mê si của anh, tan tành thành từng khối
Anh mới biết mình sắp nổi cơn điên
Để trở về trong giấc mơ huyền hoặc
Chỉ có em và anh. Ngày xưa dưới sân trường.

4.

Khi anh nhìn thấy
Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
Sau khung kính nhỏ
Anh mới chợt nhớ chuyến xe đò liên tỉnh
Cần Thơ - An Giang 64 cây số ngàn dài hun hút
Ở cuối con đường mắt em còn nhìn theo
Buồn đắm những hạt mưa
Mịt mùng đất trời, xóa mất đường về
Rồi em sẽ về đâu? Rồi anh sẽ về đâu?
Hỡi em! Trái tim nhỏ ngày xưa.

1974

Ở ĐÂU CÒN CÓ NGÀY MƯA?

Ở đây có chút mưa phùn
Bay qua cửa lớp nghe lòng bâng khuâng
Ở đây có chút nắng vàng
Hôn lên má đỏ ngày tàn cuối năm.

Ở đây có chút niềm riêng
Lá bàng rụng đỏ lối quen sân trường
Ở đây có chút bụi đường
Năm năm áo trắng còn thương người về.

Ở đây có mái tóc thề
Thương nhau quấn quít đường về quần quanh
Ở đây lá phượng còn xanh
Mà mơ hoa trở trên cành cây non.

Ở đây lối cỏ đã mòn
Trước sân im tiếng trống trường chờ ai
Ở đây có những tháng ngày
Nghe em cất tiếng giảng bài thật êm.

Ở đâu... mới có ngày xưa
Và em bóng cũ trong mưa chợt về?

THÁNG NĂM HOA TÍM LẠI VỀ

Tháng năm bằng lăng lại nở
Con đường tím bước chân ai
Nắng ơi đem theo làn gió
Mùi hương một thuở thương hoài.

Tôi như chim hoang bỏ núi
Rong chơi giữa chốn đồng bằng
Bỗng đâu người dừng rất lạ
Vô tình chịu cảnh trời chân.

Từng chiều mưa sao dai quá
Đường xa chẳng thấy em về
Sợ gần em nghiêng mặt lại
Tình tuồng giả bộ nhà quê.

Cuối mùa chồi non nảy lộc
Từng chùm quả nõn xanh tơ
Tình tôi sao không kết nụ
Người xa nên nổi đại khờ.

Tháng năm nhớ tà áo trắng
Một thời trôn gió bâng khuâng
Ai thương đỏ màu phượng thắm
Riêng lòng tôi tím bằng lăng.

NGHE TIẾNG MƯA NỬA ĐÊM

Mưa nửa đêm reo trên mái lá
Như người tình ngàn xưa trở về
Mưa gõ cửa như người khách lạ
Mùa mưa bong bóng trắng con mê.

Mưa đã đầy hồn tôi khi xưa
Mưa đã theo em trở về chưa?
Sao tôi thấy vắng lòng phố ngủ
Lá muộn màng rơi trong giấc mơ.

Mưa trao tôi những lời chúc dữ
Quý sa tặng báo những tin buồn
Chúa chết mòn trên cây thập tự
Tình tôi đánh mất lá ngàn sương.

Mưa! Trời mưa! đã hơn nửa đêm
Đèn khuya sương lạnh ướt sân thềm
Bên kia phố nhỏ hàng sao ngủ
Ngỡ mắt em vừa khóc trong đêm.

Mưa từng đêm trong vườn mơ cũ
Đánh thức một đời tôi khổ đau
Sao em không thấy đời tôi dột
Sao để tình tôi rụng xuống cầu.

24/9/1974

MÙA CỎ NGUYỆT

Trăng lồng bóng, đời trôi bao nhánh khổ
Xuống dương trần lấp giấc mộng Từ Lang
Trăng địa đạo xoay mòn năm tháng cổ
Bước hải tiên lạc mất dấu địa đàng.

Con chim lạ đi từ đêm hôm trước
Thoáng hình ai soi nhẹ bóng thiên thu
Đường vạn lý, trăng treo đầy cổ tích
Lá hồng hoang tắm tấp ánh sa mù.

Mùa cỏ nguyệt, trăng đầy với một mảnh
Vàng áo xưa trên những bước đi về
Đêm rên rỉ tiếng than loài giun dế
Tựa lời thiêng, ma quỷ khóc thảm thê.

Anh nghe thấy tiếng chim bên bờ suối
Rót vào hồn tha thiết dấu cỏ thi
Sao không thấy khi anh tìm gặp bóng
Phải là em, người mộng, hóa hồ ly?

Sương rơi chậm đưa hồn anh say giấc
Khúc nghe thường vắng vắng tự ngàn xưa
Đường Quân ơi! Người từ thiên thu trước
Có thấy buồn dương thế những chiều mưa?

1975

VỀ ĐÂU, SÔNG ƠI...

**Tặng anh Vĩnh Thuyền*

Có một dòng sông
Chia hai nỗi nhớ
Khi Tây lại Đông
Chung nguồn Vàm Cỏ.

Mưa đục, nắng trong
Bên bồi bên lở
Tím cả triền sông
Mùa lục bình nở.

Có một người dung
Sao thương lại nhớ
Guốc khua ngập ngừng
Áo hồng qua ngõ.

Tiếng chim chiền chiện
Hót vọng bên trời
Vàng bông điên điển
Vương vấn tình tôi.

Về đâu sông ơ
Sao đi mãi miết
Đưa người xa người
Tháng năm biên biệt.

Về đâu sông ơ
Ngược, xuôi trôi mãi
Lạc mất tình tôi
Đầu bờ cuối bãi.

Đời như dâu bể
Sông ơ hãy đưa
Một lần thôi nhé
Ai về bến xưa.

Về đâu sông ơ
Sông ơ
Về đâu?...

Tháng 4/2013

CŨNG ĐÀNH LẠC MẮT NHAU

Giật mình phượng trở bông
Đỏ rực trời thương nhớ
Yên ắng một góc trường
Ve sao còn ngái ngủ?

Nụ hôn đầu rất vội
Chưa kịp ngọt môi người
Con tim chờ hấp hối
Vẫy tay chào tình ơi.

Ta lạc nhau đầu ghềnh
Sao đi tìm cuối bãi?
Bên bờ vực chênh vênh
Nụ tình chưa kịp hái.

Ta lạc nhau lần đầu
Ăn năn còn chưa kịp
Lại lạc nhau lần sau
Tội tình chi, nối tiếp.

Ta chân trời phiêu bạt
Người ở cuối giang đầu
Chim kêu buồn điếm cỏ
Thôi đành lạc mắt nhau.

BÀI CHO NHỎ

**Tặng Hoài Huyền Thanh
(Nhóm Năng Hồng Sài Gòn 1972)*

Nhỏ ơi nhỏ bốn mươi năm rồi đó
Cửa thời gian đóng mở thật vô tình
Bao mưa nắng làm thâm kim bờ áo
Thật hững hờ phố xá cũng lặng thinh.

Bốn mươi năm ta chơi trò cút bắt
Nhỏ và anh xuôi ngược giữa dòng đời
Nợ áo cơm kiếp này chưa trả hết
Tóc hoa râu đã vội bước theo người.

Lòng muốn nghe tiếng chim trong vườn cũ
Chỉ thì thầm cánh lá thoáng qua hiên
Đường trần gian sao gặp ghềnh quá thể
Chạy lòng vòng thoáng chốc đã chùn chân.

Thư của nhỏ nằm im trong ngăn tủ
Biết bao năm mực giấy đã phai mờ
Bông hoa tím ép vào trong trang vở
Vẫn dịu dàng ôm ấp một vản thơ.

Nắng Sài Gòn ngựa xe về muôn lối
Bụi Cần Thơ nắng quái chập chờn rơi
Đường liên tỉnh mưa giăng mù mịt quá
Chút thâm tình lay lắt quá nhỏ ơi!

Cần Thơ, 10/3/2013

CÓ NHỮNG MÙA XUÂN CHIM ĐỔI XỨ

Xa lắm thời gian như trốn chạy
Anh về chưa hẳn đã mùa xuân
Sao thấy hoa vàng rơi trước ngõ
Ngõ là trong mộng chợt băng khuâng.

Như ngày anh bỏ trường xưa cũ
Đi mãi không về theo cánh chim
Khắp bốn phương trời mây trắng gọi
Chưa lần nghe máu trở về tim.

Hồn như lạc giữa trời sa mạc
Suốt tháng quanh năm thấy cát vàng
Xa lắm em về làm ốc đảo
Ngập ngừng trôi dạt giấc hồng hoang.

Có những mùa xuân chim đổi xứ
Trở về nghe lá rụng bên sân
Chiều nghiêng tóc cũ vàng trong nắng
Ôi lá vô tư ủ mộ phần.

Gọi nắng về trên cành hoa cũ
Nghe trái sầu đau rụng xuống đời
Góp lấy ngày xưa, mù tiếng gọi
Trông chừng vô vọng lắm tình ơi.

Mới hay cảnh cũ xa người cũ
Chút hồn thu thảo mất từ lâu
Núi dựng còn mây sâu quá nửa
U hoài bóng nhỏ biết về đâu?

Để thấy một trời mơ ước cũ
Theo cánh chim về trong chiêm bao
Sương khói mịt mờ đường sơn cước
Ôi người trong mộng chợt xanh xao.

Có những mùa xuân chim đổi xứ
Nghe chừng hoa rụng nụ phai hương
Bạc trắng mái đầu hồn chợt tỉnh
Mới hay lạc mất dấu thiên đường.

*Tập san xuân Hội Việt Hàn
Đại học Sư Phạm Cần Thơ, 1974.*

NHƯ ÁO HỌC TRÒ XƯA

Bong bóng trùng lên chim đôi xứ
Nhìn hoa bưởi trắng ngủ trong mưa
Mắt em sáng giữa hồ gương lạnh
Ngỡ một vàng trắng cổ tích xưa.

Quên mất đường về đêm tháng giêng
Buồng cau chưa trở nụ ngoan hiền
Và em mưa nắng ngày xưa cũ
Có lạnh một đời dưới mái hiên.

Áo học trò xưa bay phất phơ
Ngàn đêm anh thấy một trời xưa
Thương em một thuở làm thơ ấy
Đâu biết mai này xa rất xa.

Anh lỡ một đời còn xuôi ngược
Quê nghèo sương khói lạnh chiều hôm
Thấy em mộng cũ buồn lau lách
Trắng trắng mây trời thơm chút hương.

Em áo thu vàng - Hoa cúc trắng
Mộng vẫn còn theo mấy nẻo đời
Nhiều năm hoa đỏ sân trường rụng
Anh thấy mù sương một phía trời.

Tóc em một thuở hoàng kim cũ
Qua cầu Bình Thủy chuyển đồ xưa
Gió cũng ngậm ngùi theo đưa tiễn
Ngày mai nào biết nắng hay mưa.

Mộng đẹp còn vờn như khói cơm
Trời đem nắng xuống má em hồng
Mà nghe sông bến buồn hiu quạnh
Trôi mất một dòng bao ước mong.

Anh thấy ngày xưa cười cút bắt
Thời gian đã bạc mái đầu xanh
Thương nhau một thuở sầu lẩn lất
Hoa rụng ngùi thơm giấc mộng lành.

Sao mắt em buồn như sắp mưa?
Trời cao bong bóng nổi bao giờ
Gởi em chút nắng bình yên cũ
Khắc tình anh lên phố quận xưa.

Tập thơ "Hoa Xưa", 1975

HÃY THỦY TÁNG TÔI CÙNG CON TÀU

**Một chút hương lòng với các chiến sĩ
Hoàng Sa, Trường Sa vì nước quên mình.*

“Hãy thủy táng tôi cùng con tàu”
Lời anh dặn đồng đội trước lúc hy sinh
Là lời thề sinh tử
Trước âm mưu xâm lược của kẻ thù phương Bắc
Giữa Trường Sa muôn trùng sóng dữ
Tiếng đạn bom rít mặt rú gào.

Đảo Gạc-Ma, Cô-Lin dậy sóng Bạch Đằng
Cây bàng vương vẫn hiên ngang trước gió
Trong phút chốc đã trở thành tâm bão
Trước mưa bom tàn bạo của quân thù.

Nhớ khi xưa
Bao đoàn hùng binh ra đi
Giữ đảo không về
Ngôi mộ gió còn âm ào sóng biển
Anh ngủ yên trong vùng biển nhớ quê hương

Sóng vẫn vỗ về ru giấc cho anh
Hàng thù dương cát trắng mênh mông
Vẫn nặng nỗi lòng người lính biển.

Đừng vọng tưởng lời “hòa bình, hữu nghị”
Chớ ngây ngô câu “núi liền núi, sông liền sông”
Khi quân xâm lược tuyên bố cuồng ngông
“Mộng Tam Sa” sẽ trở thành hiện thực.

Hai mươi lăm năm sau
Lời anh nói như hòa vào sóng biển
Khắc lên bao vách núi, đảo anh hùng
Một lời thề sắt đá.

Lời anh nói khi tôi còn rất trẻ
Nhưng không phút nào quên
Thì thâm như một lời nhắn nhủ
Lời anh nói đã trở thành bất tử
Trong trái tim bao người lính đảo
Quyết gìn giữ biên cương
Tử sinh cùng sông núi.

8/3/2013

BỤI VÀNG

Thu đưa tôi xuống đời trần
Hứng bao nhiêu bụi cát vàng dấu xưa
Thu đi trời bỗng bay mưa
Có tôi theo dấu em vừa đi qua.

Tôi về nghe gió thu xa
Bay qua cửa mộng ngỡ là chiêm bao
Tôi nghe như thể tình đầu
Theo em dõi bóng trắng sầu ngàn năm.

Có tôi đứng giữa bụi trần
Đón em trong dấu xe lằm lũi qua
Nhìn nhau trong bóng mây xưa
Có nhau ngày cũ đời chưa bụi vàng.

*Tạp chí Văn Học, 1974
chủ đề "Lưu Trọng Lu"*

NGƯỜI VỀ ĐẦU NON

**Tưởng nhớ nhà văn Võ Hồng*

Người đi "Nhu cánh chim bay"
"Hoa bướm bướm" nở nhớ "Hoài cố nhân"
Biết ai "Trầm mặc cây rừng"
"Vết hằn năm tháng" ở "Bên kia đường"?
Cạn nguồn "Con suối mùa xuân"
"Nhớ thầy cũ" "Một bông hồng cho cha"
"Nhánh rong phiêu bạt" giang hồ
"Tình yêu đất" lại "Trở về" trong tim
Một "Tia nắng rớt" bên thềm
"Nhẹ hơn gió thoảng" nổi niềm "Quạnh hiu"
"Mùa hoa xoan" rụng hiên chiều
"Dấu chân sa mạc" còn nhiều "Di ngôn"
"Mái chùa xưa" phủ rêu phong
Đóa "Hoa chỉ nở một lần" mà thôi
Hương thơm "Hoa khế lưng đời"
"Niềm tin chưa mất" "Vẫy tay ngậm ngùi"
Mặt mờ "Gió cuốn" bên trời
Còn đâu "Cánh bướm" lạc loài chiều quê
"Vùng trời thơ ấu" tái tê
Trăm năm xin tiễn "Người về đầu non"

1/4/2013

KHÚC TƯƠNG PHÙNG CỦA NGƯỜI MẤT TRÍ

Bạn tôi người của thời chinh chiến
Hòa bình lại làm kẻ tha hương
Nét hào hoa phai màu áo trận
Quê người chìm nổi gót phong sương
Lái xe về trong đêm tuyết trắng
Trông vời cổ quốc nghĩ mà thương.

Bậu sỏ lông chim trời cá nước
Mãi tung tăng quên cả lối về
Lỡ sa chân làm người thua trận
Tàn cuộc rồi chưa tỉnh cơn mê
Bậu quên câu gừng cay muối mặn
Lời hẹn hò tình nghĩa phu thê.

Mẹ cha từ thưở về trong đất
Cốt nhục chia lìa mấy nẻo xa
Cỏ hoang ngút ngàn che mộ chí
Oằn lòng câu nghĩa mẹ tình cha
Mùa vu lan đến ai còn nhớ
Hoa trắng cài lên áo kẻ xa?

Anh em qua một thời ly loạn
Người một phương phiêu dạt chân trời
Cuống rún lia nhau còn rỉ máu
Sao lòng bạc nghĩa tựa bèo trôi
Dòng nước đa mang mòn cội rễ
Tàn tro còn lại mảnh trăng côi.

Bạn còn nhớ một thời áo lính?
Tiếng đàn kim bậu dứt tơ vương
Lời mẹ ru ngọt đời thơ dại
Thâm tình nghe thấm tiếng người dung
Trôi mất dấu dòng đời nghiệt ngã
Sao lòng còn mơ khúc tương phùng?

18/7/2013

GIEO TÌNH

Người xưa gieo quả tú cầu
Để tìm một nửa xuống lầu thế gian
Mặt trời tráo lẩn tranh hàng
Mong vào mắt phượng giai nhân thỏa nguyện.

Tôi nay làm kẻ vô duyên
Sắp hàng đàn phải bon chen một nhà
Tú cầu ai nở treo cao
Em gieo tình để tôi đau kiếp tầm.

2013

CÓ PHẢI NỤ TÂM XUÂN?

Sao em không là... hoa ô môi?
Tím phớt tình anh giữa chợ đời
Để mai có rụng theo dòng nước
Vẫn vương vấn hoài cánh thư rơi
Quên mất tuổi thơ thời cút bắt
Quê người hiu hắt ánh trăng trôi.

Sao em không là... mây đỉnh cao?
Đưa anh về mãi tận phương nào
Lang thang lạc giữa miền cổ tích
Nghe ngân ngơ lòng tiếng ca dao
Ngậm ngải tìm người nơi chớp biển
Mưa nguồn rơi trắng mộng chiêm bao.

Sao em không là... nụ tâm xuân?
Để được yêu nhau chỉ một lần
Bước xuống vườn cà chưa kịp hái
Một vùng mây nổi đã cách ngăn
Đâu hay trời đất bao la quá
Sông dài biển rộng cá biệt tằm.

Sao em không là... cánh phượng hồng?
Trên cành hạ nhớ nắng mênh mông
Ngói đỏ đi qua thời áo trắng
Trường xưa xa ngái có chạnh lòng?
Không dung lạc bước con đường cũ
Ngỡ vẫn còn ai đứng đợi trông.

Sao em không là... vàng trăng xưa?
Dõi bóng tìm nhau dấu cuối mùa
Người xa khuất nẻo đi không tới
Vẫn lặng lẽ chờ trong tiếng mưa
Tóc ơ có còn bay theo gió
Theo bước ai về, ánh sao thưa.

Sao em không là... em của anh?
Trên cành lá vẫn mượt chồi xanh
Hương mật len theo từng gân nhánh
Quần quít bên nhau dứt chẳng đành
Xe qua dốc núi không dừng trạm
Mất dấu chân nhau giữa bụi trần.

VÀNG TRẮNG KHUYẾT

Có một vàng trắng xưa
Trôi qua miền thương nhớ
Thuở một thời hai đứa
Hẹn nhau buổi tan trường.

Hạt nắng vàng còn vương
Trên tóc thề em gái
Bờ vai nào thương mãi
Nụ hôn đầu gây thơ.

Ủ hương tuổi học trò
Suốt mùa say đắm đuối
Vàng trắng nào rong ruổi
Theo em cùng tháng năm.

Lòng tôi tựa mưa dầm
Ai bảo tình thâm lâu
Em dòng nước qua cầu
Trôi một lần biệt xứ.

Mưa chìm trong mộng dữ
Thương hoài cánh chim trời
Mang nỗi buồn lẻ loi
Bay qua mùa đông bão.

Giữa hai bờ hư ảo
Tôi lạc loài chơi vơi
Người ơi và tình ơi
Còn chi mà nuôi tiếc.

Vàng trắng xưa đã khuyết
Người xa xôi muôn trùng
Trăm năm còn bao dung
Cho cuộc tình hai đứa?

07/2013

THƯƠNG NGƯỜI NĂM XƯA

Ngó ra thấy áo xưa vàng
Guốc khua sỏi mộng ngõ nàng về thôi
Ngó ra thấy áo lưng trời
Phất phơ mưa nhỏ một đời tôi đau.

Hẹn nhau đã mấy mùa ngâu
Thương người năm cũ mất nhau lâu rồi
Phượng xưa lại nở hoa đời
Trăm năm còn lại bóng người thiên thu.

*Tạp chí VĂN HỌC 1974
Chủ đề "Vụ án trích thơ Hàn Mặc Tử"*

CÂU HỎI CỦA THỜI GIAN

Anh hỏi em sông dài chia mấy nhánh
Mà thương thâm “con cá lội biệt tăm”
Cơn bão rút đêm qua còn sót lại
Tiếng nguyệt cảm thao thức mãi dư âm.

Anh hỏi em đường tình phân mấy ngã
Mà đi hoài sao chẳng thấy được nhau
Con phố nhỏ ngày xưa mình đi học
Còn đâu đây hương ủ mỗi tình đầu.

Anh hỏi em chiếc cầu xưa mấy nhịp
Sao thuyền đi không thấy nhớ quay về
Cá về đồng quẫy theo mùa nước lớn
Diên điển vàng dờn dợn bến sông quê.

Anh hỏi em dòng đời bao nhiêu mặt
Vừa quay lưng đen trắng đổi thay rồi
Tiếng đế gáy râm ran mùa gặt mới
Góc rạ vàng còn bông lúa nào rơi?

Anh hỏi em mưa đầu mùa mấy hạt
Hạt nào rơi trên má hóp vai gầy
Mắt ai ướt anh ngỡ rằng em khóc
Hiu hắt lòng ngậm thở gió heo may.

Ta hỏi nhau - mắt u buồn lặng lẽ
Dâu bể đời người biết kể ai nghe
Tình yêu đầu em giữ gìn anh nhé
Ao thời gian muôn thuở chẳng quay về.

Tháng 8/2013

KHI TRÔNG THƯ NGƯỜI CŨ

*Cũng may tôi có một đời
Để đau, để khổ, để ngòi trông thư.
(DU TỬ LÊ)*

Ở đây phố lạnh mưa đời
Xe hun hút xuống đường dài thâu đêm
Trong tôi tháng nhớ ngày quên
Bóng em mùa cũ còn chênh vênh sâu.

Ở đây phố nhỏ mưa mau
Mưa se sợi nhỏ lạnh bờ tóc nhau
Đành thôi nước chảy ven cầu
Nhiều năm hai đứa hư hao một đời.

Ở đây phố ướt mưa ngùi
Hình như hai đứa... đã già hơn xưa?
Chờ nhau tháng nắng ngày mưa
Trông thư chẳng biết bao giờ đến nơi?

NGÚT NGÀN QUÊ CŨ

Giật mình...

Nghe tiếng chào nhau

Tưởng người quen cũ,

Ngờ đâu nghe làm

Thoáng buồn nỗi nhớ xa xăm

Nhìn đèn thành phố nhớ trăng quê nhà.

Nhớ mùi...

Khói đốt đồng xa

Cánh cò chấp chới

Mướt mà lúa non

Nhớ hương rau quế sau vườn

Vàng thơm hoa cải xanh dòn mướt ngon.

Con giờ

Xa xứ bao năm

Đường mưu sinh

Quá nhọc nhằn mẹ ơi

Sông xưa đất lở cát bồi

Trắng hoa cau rụng ngậm ngùi nẻo xa.

Mẹ về

Nằm cạnh mộ cha

Buồn lau lách cỏ

Trăng tà nghiêng soi

Đất giờ đổi chủ thay ngôi

Anh em ly tán quê người đa đoan.

Tha hương

Vai áo đã sờn

Còn vương vấn mãi

Nỗi buồn, vì đâu?

Trăm năm...

Dâu bể bạc màu

Mẹ ơi! Đất cũ quê đâu mà về ?

TRONG CÕI ĐỜI NHAU

Bốn mươi năm chợt về ngang ngõ vắng - Ngôi nhà xưa đã thay chủ bao người - Giàn thiên lý đong đưa chùm hoa tím - Hương hoàng lan vẫn thơm ngát tình tôi - Em đâu đó trong cuộc đời, góc khuất - Trôi bênh bồng trong cõi mộng xa xôi.

Người năm cũ chắc bây giờ lạ lắm - Tóc hơi sương da lấm tấm đồi mồi - Nắng thu vàng nghe lá phong xào xạc - Gió đông tàn lặng lẽ ngấm tuyết rơi - Mây có bay gọi lòng về cố xứ - Có nhói lòng thấm vị đắng vòng đời?

Sớm công viên một mình ngồi quanh quẽ - Nhìn lũ chim đang ríu rít tự tình - Chiều lang thang quần quanh như khách lạ - Đêm lại về trên tàu điện lặng thinh - Ngày vẫn thế, bao mùa mưa vẫn thế - Ánh mắt buồn diệu vọng mãi chờ tin?

Đời già cõi trôi nghiêng như cánh võng - Chưa một lần phố cũ trở về thăm - Vẫn còn ai đi tìm hình của bóng - Ánh trăng ngà theo mãi cả trăm năm - Con chim rúc trong bờ lau bụi cỏ - Tiếng kêu buồn khắc khoải nỗi ăn năn.

Em vẫn bước qua bao miền đất lạ - Biết đâu mùa nắng nhớ rụng hoa ngâu - Dù dấu chân thềm xưa rêu phủ kín - Có một thời ký ức đã hư hao - Nơi cõi tạm tình cờ còn gặp lại - Có lẽ nào ta chẳng nhận ra nhau?

EM VÀ MÙA XUÂN

Thưa em lá đỏ cây vàng
Cuối năm trời đất nhớ nàng như tôi
Xưa em áo lộng một trời
Tóc thơm ngày cũ qua đời bao năm.

Thương em một thuở bụi lấm
Ngàn sau còn thoảng dấu trầm hương xưa
Có tôi sớm nắng chiều mưa
Theo em mà ngỡ như vừa hôm qua.

Tàn đêm cây lá ngủ mơ
Sao tôi còn thức như chờ năm sang
Thâu canh chỉ thấy trăng vàng
Như cùng tôi đợi bước nàng trong sương.

Tập thơ "Hoa Xưa". 1975

Phụ lục

NGUYỄN AN BÌNH QUA CẢM NHẬN CỦA BẠN THƠ

BÀI THƠ “HÔN ĐÁ”, SỰ MÃU NHIỆM CỦA TÌNH YÊU THƯƠNG

* LÊ LIÊN

Đá có loại chỉ là khoáng chất bình thường, thô mộc, vô tri. Có khi đá rơi vãi, lăn lóc bên đường chẳng ai buồn để ý. Cũng có loại đá quý diễm tuyệt cho cuộc sống thăng hoa, hay đá có khi thật đáng ghét, nhưng cũng thật cuốn hút khi nó sừng sững lạnh lùng thách đố sự can trường của con người. Vậy mà trong tâm khảm của nhà thơ Nguyễn An Bình Đá bỗng trở nên mật thiết, đá đồng hành với sinh tử luân hồi của chính tác giả và cả với mỗi người chúng ta!

Khi đọc BÀI THƠ HÔN ĐÁ, ta tưởng

chừng như mình đang phiêu du trong cõi sa mù ngào ngạt hương thơm... của những mùa trăng buồn rất đỗi xa xăm, mà lòng ăn năn (?) mang từ tiền kiếp đến lai sinh bằng cả sự ân cần ở động thái “tai nghiêng” được lập đi, lập lại ba lần trong bài thơ mệnh mang tình Người này.

Mỗi khổ thơ cho ta một thoáng hoài niệm với cung bậc cảm xúc khác nhau. Mà dư hương của nó quyện lẫn trong dư âm trầm buồn, sâu lắng... với ray rút chen lẫn trong miên man hoài niệm và hoài vọng...

Khi mà ăn năn, nhưng nhớ chế ngự trong tâm hồn, thì tác giả đã tự tình với vạn vật quanh mình bằng tấm lòng khiêm cung, Nhẹ THÔI HỒN vào từng mảnh trăng buồn, vết chân chim, hiên trúc vàng, cỏ tháp, môi đá, tóc thơm, ghé nhớ ai ngời... khiến ta như trôi dạt vào từng thoáng, từng thoáng bồi hồi, động lòng trắc ẩn.

Đề rồi, ta chợt nhận ra cảm xúc thăng hoa, đột biến qua khổ thơ cuối: “*Tai nghiêng nghe đá ngâm ngùi / Tôi trông cuối trạm - thấy người mù sương / Gởi em chút nắng vàng son / Trái tim đá cũng thơm nồng nụ hôn.*”

Có phải chăng khi ta theo đuổi đến cùng thì sẽ đạt được điều ta từng ấp ủ?

Ơi, Thật tuyệt!

Khi mà sự băng khuâng đã bật thành nổi

khát khao, dù biết nó rất mơ hồ: “*Người trong cổ tháp hoàng hôn / Có nghe đá vỡ mộng vàng trăm năm? / Tôi còn chút nhớ băng khuâng / Thèm hôn môi đá thì thấm giọt sương.*”

Và rồi, vẫn chưa hết nỗi thiết tha: “*Gởi người một thuở trăm luân / Tóc thơm đã rũ nỗi buồn trong tôi / Quấn quanh ghé nhớ ai ngồi / Mà hương xưa cũ bồi hồi khôn nguôi.*”

Phải! Với nỗi niềm ăn năn, nhưng nhớ, khát khao... đã cho kết quả đẹp, rất tròn trịa khi mà: “TRÁI TIM ĐÁ CŨNG THƠM NỒNG NỤ HÔN” khiến ta nhận ra triết lý thủy chung (trước sau) rất tinh tế từ bài thơ HÔN ĐÁ.

Đá ở đây hiện thân cho thân phận lưu đày của từng kiếp người (Mà làm Người có mấy ai không vấp phạm lỗi lầm?). Đá ở đây được ngẫm hiểu như là sự xơ cứng của tâm hồn con người! Và của chính bản thân ta nữa: “*Người trong cổ tháp hoàng hôn / Có nghe đá vỡ mộng vàng trăm năm?*”.... “*Gởi người một thuở trăm luân / Tóc thơm đã rũ nỗi buồn trong tôi. / Quấn quanh ghé nhớ ai ngồi / Mà hương xưa cũ bồi hồi khôn nguôi*” (Thật đáng sợ khi con người, chúng ta không dám thoát khỏi sự cổ hủ, sáo mòn hay tự giam mình vào chính ngục tù của bản thân!).

Này nhé!

Đá vô tri, tẻ lạnh, có mấy ai thích hôn đá?

Vậy mà, thật ngạc nhiên khi tác giả còn tìm thấy được sự NỒNG NÀN THƠM THO từ NỤ HÔN VỚI ĐÁ!

Hôn là hành động tích cực, biểu hiện cử chỉ yêu thương mà ai cũng mong muốn được đón nhận.

Ở đây, Hôn Đá đồng nghĩa với thứ tha cho chính bản thân mình và trao ban lòng vị tha cho mọi người chung quanh mình nữa.

Chỉ có sự thứ tha mới giải thoát cho con người khỏi tai ách phiền muộn. Sống cuộc đời có ý nghĩa hơn!

Mọi sự thứ tha luôn bắt nguồn từ lòng ĐỘ LƯỢNG.

Độ Lượng là ánh sáng của Tình Yêu Cao Thượng.

Tôi không thể viết hết ý nghĩa sâu xa của BÀI THƠ HÔN ĐÁ. Nhưng tôi tin một điều chúng ta có thể nhận ra sự MÀU NHIỆM của TÌNH YÊU THƯƠNG khi chúng ta biết cúi xuống Ân Cần HÔN ĐÁ, để lấy đó làm bệ phóng cho sự thay đổi tích cực hơn nữa, trong đời sống của mình.

Cảm ơn nhà thơ Nguyễn An Bình đã tặng cho đời “CHÚT NẮNG VÀNG SON” thật ẤM ÁP cùng với “NỤ HÔN THƠM NỒNG dành cho TRÁI TIM ĐÁ. Nhưng không phải trái tim đá ấy

là những phiến đá vô tri, mà là những phiến đá
được kết tinh từ lòng Bao Dung, Nồng Nàn, Lập
Lánh Soi Sáng cho Đời.

Lê Liên
(Dalat, 24/08/2013)

NGÚT NGÀN QUÊ CŨ, CÁNH CÒ TRẮNG LONG ĐONG TRÊN QUÊ HƯƠNG XA KHUẤT

* HOÀI HUYỀN THANH

Em vừa đi An Giang về, lên trang *Đất Đứng*
đọc được bài thơ *Ngút Ngàn Quê Cũ*, em nhớ quê
ngoại Tân Huê quá! Bài thơ vừa như vẽ lên bức
tranh quê đủ sắc màu: vàng ươm hoa cải xanh
dờn mướt ngon; con cò trắng long đong chấp
chới trên cánh đồng mạ non mướt mà xanh ngút
mắt, hoa cau rụng trắng vườn nhà ai, khói đốt
đồng lãng đãng buổi hoàng hôn: “*Nhớ mùi khói
đốt đồng xa / Cánh cò chấp chới / Mướt mà lúa*

*non / Nhớ hương rau quế sau vườn / Vàng ươm
hoa cải xanh dờn mướt ngon.”*

Vừa nghe như có tiếng thở dài nao lòng của
người con xa xứ: “*Con giờ / Xa xứ bao năm /
Đường mưu sinh/ Quá nhọc nhằn mẹ ơi / Sông
xưa đất lở cát bồi / Trắng hoa cau rụng ngậm
ngùi nẻo xa.”*

Ánh đèn phố thị, nơi nhọc nhằn kiếm
sống cõi trần ai cũng làm dạt dào nỗi nhớ vàng
trắng quê nhà, chạnh lòng thương nhớ quê xưa:
“*Thoáng buồn nỗi nhớ xa xăm / Nhìn đèn thành
phố nhớ trắng quê nhà”*

Để rồi đau đau lòng người viễn xứ tha
hương: “*Tha hương áo vải đã sờn / Còn vương
vấn mãi / Nỗi buồn, vì đâu?”*

Hỏi để rồi đau đớn tự thân, tự thâm: “*Trăm
năm / Dâu bể bạc màu / Mẹ ơi! / Đất cũ quê đâu
mà về?*

Mịt mù xa khuất chẳng biết nơi nao là chốn
quê nhà. Lênh đênh nỗi buồn!

Cám ơn tác giả bài thơ *Ngút Ngàn Quê Cũ*
đã nói hộ nỗi lòng của những người con xa xứ.

Lời thơ mướt mà ,hình ảnh giàu sức biểu
cảm dễ đi vào trái tim người đọc.

Hoài Huyền Thanh
(Sài Gòn 14/08/2013)

TẢN MẠN VỀ THƠ NGUYỄN AN BÌNH

+ Thật tình Ngung Thu rất thích cách gieo vần trong thơ của anh Nguyễn An Bình. Nó quyến rũ lạ kì... đọc thơ mà hồn cứ lâng lâng như cái thời ấy là cái thời từng có trong Ngung Thu vậy... Bài thơ hay bởi nó làm Ngung Thu rung cảm thật sự. Cảm ơn anh An Bình nhé, cảm ơn thật nhiều những vần thơ mang Ngung Thu về miền mang một thời nhớ.

NGUNG THU
(*Bình Thuận*)

+ Đọc bài thơ “*Ngút ngàn quê cũ*” của anh em thật sự cảm động. bài thơ quá hay, mỗi câu - từ đều có sức cuốn hút lạ kỳ lôi ta về với quá khứ. Nhớ quê hương, thương cha mẹ vô cùng. Ngày lễ Vu Lan đang đến, chúc anh khỏe hạnh phúc và có nhiều bài thơ hay.

ĐẶNG KHẮC BÌNH
(*Web Đất Đứng*)

+ Không phải đợi đến bài thơ “*Bài cho nhỏ*” tôi mới đọc và nhận ra, mà thật ra ngay từ những “*Ngày xưa tên hàn sĩ ấy*”, “*Như áo học trò xưa*” cho đến “*Gởi em chút nắng bình yên cũ*”, “*Khắc tình anh lên phố quận xưa*” hoặc “*Để ngàn năm thương nhớ một người*” có thể thấy được tình ý lời thơ của tác giả Nguyễn An Bình đã chạm đến trái tim những người có cùng bối cảnh giai đoạn “*lịch sử*”:

“*Nhỏ ơi nhỏ bốn mươi năm rồi đó / ...Chút thâm tình lay lắt quá nhỏ ơi*”. Lời bài thơ vừa tình, vừa dễ thương lại vừa thấp thoáng dòng đời gập ghềnh như chơi trò cút bắt...

Tình chỉ đẹp khi còn dang dở...

Ai đó đã ví: “*Tình yêu chỉ là giai đoạn, tình bạn mới là vĩnh cửu*”.

Xin chúc tác giả và “*cô nhỏ*” an vui trong cuộc sống cộng với tình bạn đẹp theo thời gian...

... “*Bài thơ hôn đá*” như những nốt nhạc thâm trầm phả vào hồn ai đó cung bậc miền man thương nhớ: “*Người trong cổ tháp hoàng hôn / Có nghe đá vỡ mộng vàng trăm năm*”. Không hề trách móc ai hay xót xa nhưng đó... “*người một thuở*” không khỏi ngậm ngùi băng khuâng?

...Không khoa trương, khuếch đại với

những từ ngữ xa xôi khó hiểu về mặt diễn đạt, đọc thơ Nguyễn An Bình luôn cho người đọc cái cảm giác gần gũi, chân tình. Lời thơ giản dị, mộc mạc chậm rãi đi vào lòng người như tiếng nói rừ rừ bằng tấm chân tình đáng yêu của một tâm hồn hiền hòa, nhạy cảm. Tình cảm tác giả dành cho người bạn thời tuổi ô mai thật đẹp, thật trân trọng: “*Chùm phượng vĩ lả lơi trong nuối tiếc / Nở muộn màng trong nắng nhớ chiều phai.*” (Còn một chút mưa bay)

LÃNG THANH

(Trà Vinh)

BBT Web Đất Đứng - Tây Ninh

MỤC LỤC

*

* Nguyễn An Bình, một đời thơ

<i>chưa bao giờ yên ả / Mang Viên Long</i>	5
1. Đánh mất vàng trắng	10
2. Áo lụa qua sông	12
3. Yêu người	13
4. Thơ tình gửi cô gái Huế	14
5. Còn lại chút mưa bay	15
6. Ngày xưa tên hàn sĩ ấy	16
7. Về Cần Thơ ngắt chùm tương tư thảo	18
8. Đà Lạt, những mùa hoa	20
9. Nhớ mùa mưa bong bóng	22
10. Thuyền hoa	24
11. Tiễn bạn qua sông	25
12. Trái phá	26
13. Viết cho ngày ngưng bắn	28
14. Đêm trắng đọc thơ Đường	30
15. Buổi sáng một mình	32
16. Sài Gòn một thời để nhớ	33
17. Sau mùa chinh chiến	34
18. Cuối năm nhớ thời yêu em	36
19. Vĩnh biệt hoa xưa	37
20. Đêm thánh	38

21. Hương tình xưa	39
22. Dòng sông Ngã Bảy	40
23. Về Phong Điền	42
24. Nắng ấm quê nhà	44
25. Cội mai già quê hương	46
26. Mùa xuân ở một nơi nào để nhớ	48
27. Lục bát phù sinh	49
28. Phù vân	52
29. Còn mãi tìm nhau	54
30. Cửa tử sinh	56
31. Cơn Thơ có những ngày mưa	58
32. Chút ngậm ngùi xưa	60
33. Chiều mưa nghe hát bài thơ cũ	61
34. Bài thơ hôn đá	62
35. Một thuở người về	63
36. Nắng xuân cho má em hồng	64
37. Bên dòng Thạch Hãn	66
38. Phượng xưa	68
39. Có một thời như thế	68
40. Laboratoire và mưa	70
41. Ở đâu còn có ngày mưa?	72
42. Tháng năm hoa tím lại về	73
43. Nghe tiếng mưa nửa đêm	74
44. Mùa cổ nguyệt	75
45. Về đâu, sông ơi... ..	76
46. Cũng đành lạc mất nhau	78

47. Bài cho nhỏ	79
48. Có những mùa xuân chim đôi xứ	80
49. Như áo học trò xưa	82
50. Hãy thủy táng tôi cùng con tàu	84
51. Bụi vàng	86
52. Người về đầu non	87
53. Khúc tương phùng của người mất trí	88
54. Gieo tình	89
55. Có phải nụ tầm xuân	90
56. Vàng trắng khuyết	92
57. Thương người năm xưa	93
58. Câu hỏi của thời gian	94
59. Khi trông thư người cũ	95
60. Ngút ngàn quê cũ	96
61. Trong cõi đời nhau	98
62. Em và mùa xuân	99

* Nguyễn An Bình qua cảm nhận của bạn thơ:

- Lê Liên	100
- Hoài Huyền Thanh	104
- Ngưng Thu	106
- Đặng Khắc Bình	106
- Lãng Thanh	107

NGUYỄN AN BÌNH
Còn một chút mưa bay - Thơ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du, Hà Nội

Tel & Fax: (84-4) 38222135

Email: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn

CHI NHÁNH MIỀN TRUNG & TÂY NGUYÊN

42 - Trần Phú - Tp. Đà Nẵng

Tel: (0511) 3849516

Email: nxbhvn.mientrungtaynguyen@gmail.com

CHI NHÁNH MIỀN NAM

371/16 Hai Bà Trưng - Quận 3 - Tp. Hồ Chí Minh

Tel & Fax: (08) 38297915

Email: nxbhvn.saigon@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Phạm Trung Đình

Biên tập: Vũ Dzũng

Tranh bìa & minh họa: Ai Lan

Sửa bản in: Hoài Huyền Thanh

Mỹ thuật: Quốc Anh

Kỹ thuật: Hồ Trầm

Ấn phẩm được thực hiện tại:

Văn tuyến

Điện thoại: 0903 705 289

Email: vantuyensaigon@yahoo.com

Website: www.vantuyensaigon.net

In lần thứ 1 số lượng 500 cuốn khổ 13,5 x 20,5 cm tại công ty In Liên Tường. Số đăng ký KHXB 1210-2013/CXB/20-49/HNV. QĐXB số 584/QĐ-NXB HNV ngày 11/9/2013. In xong và nộp lưu chiểu Quý IV năm 2013